

Zenuw-achtig...

Verhaal geschreven op: 15-07-2015

Maandagochtend had ik weer een afspraak bij de vaatchirurg in Nijmegen. Deze keer voor de uitslag van het vaatfunctie-onderzoek dat ik vorige week had.

Inmiddels is de vakantie in delen van Nederland al begonnen, wat inhield dat ik vroeger in Nijmegen was dan gepland. Om 8:05 meldde ik mij bij de balie, voor een afspraak om 8:30. Lekker op tijd dus! Beter dan te laat in ieder geval!

Ik werd om 8:35 uur geroepen door de arts en er bleek ook een co-assistente bij aanwezig te zijn, de arts vroeg nog of ik daar bezwaar tegen had. Vanzelfsprekend heb ik daar geen bezwaar tegen, iedereen mag wat mij betreft meekijken, inmiddels ben ik wel een beetje klaar met de assistenten die handelingen gaan verrichten op mijn lichaam in plaats van de arts. Geef die portie inmiddels maar aan iemand anders; ik ben genoeg proefkonijn geweest de afgelopen jaren.

In ieder geval; na standaard kennismakingsronde vroeg de arts of hij even naar mijn nier mocht kijken. Natuurlijk; daar ben ik voor op het spreekuur; ik wil van die pijn af; als daarvoor naar die nier gekeken moet worden, dan is dat zo. Geen probleem!

De arts voelde en voelde, gaf ondertussen aan dat het vaatfunctie-onderzoek helaas toch niks opgeleverd heeft. Tijdens het voelen (en mijn reactie op de pijn die dit veroorzaakt op sommige plekken), gaf de arts aan dat hij toch een verdoving ging halen. En of in de tussentijd de co-assistente aan mijn nier mocht voelen. Natuurlijk vind ik dat geen probleem; zolang zij de verdoving maar niet zou zetten of andere medische handelingen zou verrichten zonder dat de arts dat eerst gedaan had.

Er was wel verschil tussen de arts en de co-assistente; de arts duwt in mijn nier en als mijn lichaam aangeeft waar 't pijn doet, duwt hij er om heen nog wat harder. De co-assistente was heel voorzichtig, durfde (mijns inziens) niet hard te drukken... ;-)

De arts kwam terug met verdoving en zonder pardon jastte 'ie de naald zo in mijn sterretje. Euhm, dat klinkt fouter dan ik initieel bedoelde, ik zal 't even uitleggen: Ik heb een paar weken na na mijn transplantatie een nefrostomiekatheter (zie foto bij [deze](http://www.ongezouten.net/verhalen.php?verhaal=77&index=60 "Teletubby") blog) gekregen waar ik een ruim een half jaar mee rondgelopen heb. Aan het slangetje van die nefrostomiekatheter maakte ze een stukje leukoplast vast, dat met een of twee hechtingen aan mijn buikwand werd gehecht. Om de 6 weken kreeg ik een nieuwe nefrostomiekatheter, wat inhield dat ze elke keer die hechtingen in mijn buikwand plaatste. Zodoende ontstond er een verzameling littekens dat op 'n ster lijkt. Daar ging die naald dus in met verdoving...

Wat deed dat zeer! Niet te filmen. Zelfs met mijn kiezen op elkaar was 't niet uit te houden. Die hechtingen waar ik net over schreef, aan dat stukje leukoplast, werden zonder verdoving gezet. De arts gaf indertijd aan dat hij het wel wil verdoven, maar dat de verdoving net zo irritant is als de hechting zelf.

Dus als een echte Patrick Swayze in Roadhouse kreeg ik de hechtingen zonder verdoving...

(zie [deze](https://www.youtube.com/watch?v=Qya9iP5fTNI&t=1998 "Roadhouse stitches") film...)

Ik heb al een keer eerder een verdoving bij mijn nier gehad, van de nefroloog in Nijmegen, ook op zoek naar waar de pijn nu precies vandaan komt, echter was dat niet op dezelfde plek als nu. De vaatchirurg gaf aan dat er een kans is dat het littekenweefsel van de nefrostomiekatheter in mijn buik ook een oorzaak van pijn kan zijn. Volgens hem is het [ACNES](http://www.buikpijn.nl/aandoeningen/wat_is_acnes "ACNES"), maar als ik de beschrijving lees, komt 't toch wel aardig in de buurt. Echter had de vaatchirurg het over 'entiteiten' en

Zenuw-achtig...

nog wat andere (voor mij) onduidelijke termen en is het vermoedelijk het interne littekenweefsel dat de nefrostomiekatheter achter gelaten heeft. Het blijkt, naar zijn idee, in ieder geval dus wel iets zenuw-achtigs...

De verdoving werkte enige uren en ik ben na het gesprek met de arts nog een kop koffie gaan drinken in Nijmegen met oud-collega Louk, tijdens het (normaal) zitten in een ruime stoel heb ik totaal géén last gehad van de pijn! Echt een openbaring!

De arts vertelde dat de werking enige uren zou zijn en als 't werkt, krijg ik vermoedelijk nog zo'n spuit, er is ongeveer 30% kans dat die twee spuiten ervoor gaan zorgen dat ik géén last meer heb. In de overige 70% is er wellicht een (chemische) blokkade nodig van de zenuw (of entiteit) die daar loopt noodzakelijk.

Na het zetten van die verdoving zat er een bult op die plek, de verdoving moest even intrekken, na enige minuten zegt de arts; nu mag je weer overeind komen, je ziet er nu weer normaal uit. Wát? Nu zie ik er weer normaal uit? Ik vroeg de arts wat hij bedoelde; het blijkt dus dat ik volledig wit wegtrok bij 't zetten van die verdoving. Ik wist wel dat 't pijn deed, maar ik wist niet dat ik wit weggetrokken was.

Ik had daarna nog een gesprek met de arts over mijn pijnscore; ik heb aangegeven dat ik de afgelopen weken bezig ben mijn bloeddruk, hartslag én pijnscore bij te houden, op de momenten dat de pijn verandert. Zowel positief als negatief. Deze waarden sla ik op en stop ik in een databaseje, daar wordt dan daarna geautomatiseerd een afbeelding (zie hier) van gemaakt die visueel het verloop van de pijn, in combinatie met bloeddruk en hartslag, weergeeft. Ik hoop op deze manier een soort rode draad te ontdekken. Wat overigens tot nu toe nog niet gelukt is. De arts kon er ook nog geen rode draad in ontdekken, maar hoe meer data ik verzamel, hoe meer er duidelijk wordt, hoop ik!

Vandaag heb ik, naast de gebruikelijke pijn in mijn nier, ook nog echt last van de plek waar die naald gezeten heeft. Dat is precies onder mijn broekriem; dat is best irritant. De vorige keer dat ik een verdoving daar kreeg, kreeg ik ook een blauwe plek op de plek waar de naald gezeten heeft; dat is nu nog niet zichtbaar, maar zoals ik 't nu voel, wordt dat ook wel weer een blauwe plek. Ben benieuwd.

De arts gaf aan dat hij mij over twee weken zou bellen om te vragen naar mijn ervaringen. Ik gaf aan dat ik dat veel te lang vond duren; echter is hij komende week op vakantie en heeft hij enkel op maandag spreekuur. Na wat onderhandelen heb ik af kunnen spreken dat hij donderdag, tijdens 'spoedsein'-dienst, als hij even niks te doen heeft, (wat af en toe voorkomt) mij belt. Dat scheelt dan toch weer. Ik heb ook aangegeven dat ik snap dat 'spoedsein'-dienst ook kan inhouden dat hij de longen uit zijn lijf rent, dus dat hij geen tijd heeft om mij te bellen. Echter Als hij tijd kan vinden, zou ik dat wel heel erg op prijs stellen. Ik hoop dat ik dan snel nog een tweede injectie krijg waarna hoop ik eindelijk die pijn weg is. Of dat in ieder geval die tweede injectie ook dermate goed helpt dat ze daarna in ieder geval toch een (chemische) blokkade gaan zetten zodat ik ook de normale dagelijkse dingen weer kan oppakken...

Ik houd jullie op de hoogte.